

„ŚWIĘTOŚĆ W CODZIENNOŚCI”

List kręgu centralnego Domowego Kościoła, gałęzi rodzinnej Ruchu Światło-Życie
na rok formacyjny 2018/19

Droga Wspólnoto!

W tegorocznym liście kręgu centralnego zapraszamy **na drogę do świętości w codzienności**. Już w jednym z pierwszych punktów „Zasad Domowego Kościoła” czytamy: „DK zwraca szczególną uwagę na duchowość małżeńską, czyli dążenie do świętości w jedności ze współmałżonkiem. Chce pomóc małżonkom trwającym w związku sakramentalnym w budowaniu między nimi prawdziwej jedności małżeńskiej, która jednocześnie stwarza najlepsze warunki do dobrego wychowania dzieci w duchu chrześcijańskim” (p. 10).

Przewodnikiem na tej drodze będzie papież Franciszek i słowa jego adhortacji o powołaniu do świętości w świecie współczesnym „Gaudete et exultate”. To tam znajdujemy wyraźną zachętę do świętości poprzez codzienność, to tam odkrywamy „świętość z sąsiedztwa” (GE 7).

„Wszyscy jesteśmy powołani, by być świętymi, żyjąc z miłością i dając swe świadectwo w codziennych zajęciach, tam, gdzie każdy się znajduje. (...)

Jesteś żonaty albo jesteś mężatką? **Bądź świętym, kochając i troszcząc się o męża lub żonę, jak Chrystus o Kościół.**

Jesteś pracownikiem? **Bądź świętym wypełniając uczciwie i kompetentnie swoją pracę w służbie braciom.**

Jesteś rodzicem, babcią lub dziadkiem? **Bądź świętym, cierpliwie ucząc dzieci naśladowania Jezusa”** (GE 14).

Kluczem naszego listu jest pięć cech „stylu życia, do którego wzywa nas Pan” (GE 110) wymienianych przez Ojca Świętego w IV rozdziale adhortacji: 1/ znośnienie, cierpliwość, łagodność; 2/ radość i poczucie humoru; 3/ śmiałość i zapał; 4/ we wspólnocie; 5/ w nieustannej modlitwie. Sam Papież pisze, że nie wyczerpują one „wszystkich istniejących wzorów świętości, ale są pięcioma wspaniałymi przejawami miłości Boga i bliźniego”, które są szczególnie istotne. Pragniemy w świetle tych cech odczytywać wskazówki dla naszej drogi do świętości.

Niech ten list nie będzie tylko jednorazową lekturą osobistą, małżeńską, czy wspólnotową w związku z wrześnieowym spotkaniem kręgu. Powracajmy do jego treści przy różnych okazjach – tak, jak świętość ma być codziennością, tak niech treść tego listu przenika nasze życie małżeńskie, rodzinne, wspólnotowe.

Zapraszamy do świętości w codzienności☺

1/ Znośnienie, cierpliwość, łagodność

„Święty nie marnuje swoich sił, by narzekać na błędy innych, potrafi zachować milczenie w obliczu wad braci i unika przemocy słownej, która niszczy i poniewiera, ponieważ nie uważa siebie za godnego, by być surowym dla innych, ale postrzega ich «jako lepszych od siebie» (por. Flp 2,3)” (GE 116).

Sięgnijmy szerzej do tego, co papież Franciszek napisał o tej cesze, aby zobaczyć, jak ona może przejawiać się w naszym życiu (GE 112-121).

- **cierpliwość i trwanie w dobrym** powiązane z wiernością Bogu i bliźniemu – to przede wszystkim zaproszenie do wierności współmałżonkowi, do znośnienia słabości i odmienności jego charakteru; to wierne kroczenie drogą formacji, a nie narzekanie, że tak trudno wyjechać na rekolekcje, że dialog jest czymś nierealnym, a reguła życia to coś abstrakcyjnego – wierność nie jest łatwa, ale w powiązaniu z cierpliwością przynosi owoce.
- **zaniechanie przemocy słownej** – czasami tej przemocy doświadczamy od najbliższych, kiedy trudność sprawia nam komunikacja w małżeństwie, w rodzinie; może warto w tym momencie zastanowić się, w jaki sposób zwracam się do współmałżonka i dzieci; czy moje wypowiedzi są pełne szczerości i prawdy; czy chcąc udowodnić rację staram się to czynić z łagodnością, tak, by drugi ją przyjął, czy raczej swoim sposobem wypowiedzi „blokuje” rozmówcę; a może zdarza mi się w czasie spotkania kręgu wypominać błędy współmałżonka zamiast porozmawiać o nich

podczas dialogu małżeńskiego; warto także zastanowić się nad korzystaniem z internetu i różnych forów czy przestrzeni wirtualnych: czy nie niszczy wizerunku bliźniego (np. oceniając innych tylko na podstawie przekazu medialnego, bez weryfikacji).

- **walka z pokusą pouczenia i spoglądania na innych z góry** jest szczególnie istotna w wychowaniu dzieci; czasami w okresie buntu mamy ochotę na pouczanie – może lepiej to zastąpić trwaniem przy dziecku, także wtedy gdy odchodzi od wiary; to nie znaczy, że nie mamy stawiać wymagań – wręcz przeciwnie, należy stawiać granice, ale ważne, by wymaganie było powiązane z miłością, wypływało z miłości; to także dotyczy realizacji planów życiowych dzieci – czy jestem tym, który wspiera, czy narzuca?, jak wygląda moja relacja wobec innych członków rodziny, np. rodziców, teściów, synowej, zięcia?
- **umiejętność znoszenia upokorzenia** – gdy w swej codzienności doświadczam bólu, niezrozumienia, upokorzenia przez najbliższych, to czy potrafię wyciągnąć rękę do dialogu, czy potrafię spojrzeć na siebie oczyma innych, wsłuchać się w ich racje? Czy potrafię z pokorą przyjąć te słowa lub je całkiem przemilczeć? (por. GE 119); o umiejętności znoszenia upokorzeń warto pamiętać szczególnie w posługiwaniu w DK; przyjęcie każdej posługi (np. pary animatorskiej, rejonowej, diecezjalnej, filialnej, krajowej, posług podczas rekolekcji) to nie zaszczyt, stanowisko, ale to jeszcze więcej miłości, czasu dla drugiego, także zgody na niezrozumienie, może czasem upokorzenie („Upokorzenie prowadzi cię do upodobnienia się do Jezusa, jest nieuniknioną częścią naśladowania Jezusa Chrystusa” GE 118).

Jakie trudności, upokorzenia jesteś/jesteście w stanie podjąć dla dobra
współmałżonka, dzieci, Kościoła, obrony wiary?

.....

2/ Radość i poczucie humoru

„Święty jest zdolny do życia pełnego radości i poczucia humoru. Nie tracąc realizmu, oświeca innych pozytywnym i pełnym nadziei duchem” (GE 122).

Kolejną ważną cechą na drodze do świętości jest radość i poczucie humoru (GE 122-128). Być chrześcijaninem to żyć radością w Duchu Świętym, to razem z Maryją wyśpiewywać radosny hymn „Magnificat”, to za św. Pawłem powtarzać: „radosnego dawcę miłuje Bóg” (2Kor 9,7) oraz „Weselcie się z tymi, którzy się weselą” (Rz 12,15).

- **radość jako konsekwencja miłości** – dla małżonków to przede wszystkim radość z życia sakramentem małżeństwa bez względu na to, jak dawno wypowiedzieliśmy słowa przysięgi małżeńskiej; ta radość powinna w naszym życiu łączyć się z wdzięcznością za dar współmałżonka – jakie dobro widzimy we współmałżonku – niech to będą codzienne proste sprawy, których być może czasami nie dostrzegamy, za które nie dziękujemy, bo czasem po prostu o tym zapominamy.
- **radość połączona z krzyżem** – doświadczając krzyża np. cierpienia, choroby, niezrozumienia, osamotnienia, pamiętajmy, by chwile trudne nie zniszczyły w nas nadprzyrodzonej, wewnętrznej radości, byśmy byli ludźmi pełnymi nadziei; nie jesteśmy przecież sami, są z nami najbliżsi, jest z nami Bóg.
- **radość w świętowaniu** – z pewnością w naszych małżeństwach i rodzinach są takie daty, wydarzenia, pamiątki, do których wracamy co jakiś czas, świętując kolejne rocznice, przypominając sobie to, co wówczas przeżyliśmy, planując przyszłość; świętowanie jednak nie ma tylko wiązać się z jakimś wyjątkowym wydarzeniem, ale ma się stawać naszą codziennością i naszą drogą do świętości; może więc warto:
 - a) zawalczyć o częstszą randkę małżeńską – pójść na spacer, do kina czy kawiarni; ale może warto pomyśleć o czymś wyjątkowym, oryginalnym, czymś specjalnym dla naszego małżeństwa – czymś, do czego będziemy wracać, co będziemy wspominać, co nas zainspiruje.
 - b) spędzić czas z dziećmi, z rodziną na wycieczce rowerowej, przy grze planszowej czy przy wspólnym przygotowywaniu posiłków; jeśli tylko włączymy w to dzieci z pewnością pomysłów nam nie zabraknie, a czas spędzony razem będzie bezcenny.

randka małżeńska (termin i forma) –
świętowanie rodzinne (termin i forma) –

Dla tych, którym brakuje inspiracji na randkę czy spędzanie czasu z dziećmi, polecamy pomysły znajdujące się na stronach internetowych przygotowanych przez członków naszego Ruchu: nierozzerwalni.org oraz wyzwanie-malzenskie.pl.

- **radość we wspólnocie** – braterska miłość dzielona z innymi pomnaża przeżywaną radość, tę radość i wiążący się z nią humor możemy wyrażać w każdym czasie spędzanym z innymi, we wspólnym śpiewaniu, w czasie organizowanych zabaw i balów bezalkoholowych (w roku 100-lecia odzyskania niepodległości przede wszystkim patriotycznych); niech to będzie czas świadectwa w duchu nowej kultury oraz promowania piękna Krucjaty Wyzwolenia Człowieka. Przede wszystkim zaś nie odbierajmy sobie okazji do radości świętowania spotkania z braćmi podczas wspólnie przeżywanej liturgii, spotkań kręgu, rekolekcji, Dni Wspólnoty i wspólnych pielgrzymek Ruchu – to właśnie to doświadczenie radości we wspólnocie staje się siłą jednoczącą nas i pomagającą nam wzrastać.

3/ Śmiałość i zapal

„Świętość jest też *parezją*: jest śmiałością, jest zapałem ewangelizacyjnym pozostawiającym ślad na tym świecie” (GE 129).

Zakończyliśmy rok formacyjny pod hasłem „Sługa Niepokalanej”, a zeszlóroczny list kręgu centralnego dotyczył służby w małżeństwie, rodzinie, wspólnocie Ruchu, społeczeństwie – co ten czas zmienił w moim, naszym posługiwaniu? A przecież droga naszej formacji prowadzi do postawy diakonii, do służby na rzecz innych. Wyraża się ona w drobnych sprawach dnia codziennego, zrobionym śniadaniu, kupionych kwiatach, sprząniętym mieszkaniu, miłej rozmowie, a także w dawaniu swojego czasu innym, w posłudze w Ruchu Światło-Życie, w ewangelizowaniu, w pomocy, w świadectwie obecności na spotkaniach kręgu czy wspólnoty. Papież Franciszek przypomina nam, że świętość w codzienności to zapal, entuzjizm i gorliwość apostołska (GE 129-139).

- **oddawać charyzmaty na służbę innym** – poświęcić życie w służbie Chrystusowi to najpierw odkryć, jakimi charyzmatami zostałem obdarzony, jakimi charyzmatami został obdarzony współmałżonek, dzieci, członkowie kręgu; takiemu odkrywaniu charyzmatów może służyć dialog małżeński czy rodzinny; ale nie wystarczy charyzmaty odkryć, potrzeba wykorzystania ich w życiu – może warto o tym porozmawiać właśnie teraz, gdy u progu nowego roku formacyjnego słyszymy zaproszenie do różnych diakonii w rejonie czy diecezji; pytajmy: czy zostaję z moimi charyzmatami tylko dla siebie, czy otwieram się na potrzeby innych?
- **pokusa ucieczki w miejsce bezpieczne i stale** – trudność z wyjściem z obszaru dobrze znanego, znajdującego się na wyciągnięcie ręki (nasze przyzwyczajenia – bo „zawsze tak było”) – jest nam dobrze we wspólnocie, w kręgu, jest nam dobrze, że od wielu lat robimy to samo, albo robimy niewiele; niekiedy trzeba nam wyjść z tego, co sprawdzone i znane na Dzień Wspólnoty, rekolekcje, do posługi; oby Jezus z powodu tworzonej przez nas atmosfery koncentrowania się na sobie, nie musiał pukać w naszym wnętrzu, abyśmy Go wypuścili (por. GE 136-138).
- **ewangelizacja, misje** – czasami myślimy o wielkich wydarzeniach, dalekich wyjazdach, spektakularnych działaniach, a może wystarczy tylko/albo aż pójść do małżonków w kryzysie albo po rozpadzie małżeństwa, do rodziców dzieci przygotowujących się do przyjęcia sakramentów, stanąć na czele rady rodziców, by bronić dzieci przed nieodpowiednimi osobami wchodzącymi do szkoły i próbującymi narzucać naszym dzieciom wzorce dalekie od naszych przekonań i chrześcijaństwa; może peryferia są tuż obok... w rodzinie – może tu potrzeba nam zapału do bycia apostołem wierności małżeńskiej, trzeźwości, gorliwości w wypełnianiu codziennych obowiązków (por. GE 139).
- **obrzeża** – dobry Bóg wzywa nas byśmy docierali w miejsca jeszcze nie zagospodarowane, byśmy na nowo pokazywali miłość Chrystusa tam, gdzie wydaje nam się, że już się nie da (por. GE 135).

Czyż temu wezwaniu nie służy otwarta na początku wakacji „Droga Nowego Człowieka” w Krościenku, na zboczach Kopiej Górki? To miejsce również dla tych, którzy Chrystusa nie znają, którzy są daleko od oazy; warto więc nie tylko samemu tam być, ale także zaprosić do tego miejsca naszych przyjaciół, znajomych spoza Ruchu, także tych, którzy formowali się kiedyś na drodze charyzmatu Światło-Życie i już zapomnieli o tamtych doświadczeniach oraz tych, którzy w Pieniny wybierają się tylko w celach turystycznych, by przeszli drogę, która prowadzi do życia, do kaplicy Chrystusa Sługi (dla zachęty zajrzyj na kopiagorka.pl oraz <http://www.dk.oaza.pl/aktualnosci/sciezki-w-kroscienku-zdjecia/>; możesz także wyszukać aplikację w smartfonie: droga nowego człowieka).

Do jakiej posługi wzywa mnie/nas Bóg w tym roku formacyjnym?

.....

4/ We wspólnocie

„Wspólnota, która strzeże drobnych szczegółów miłości, której członkowie troszczą się o siebie nawzajem i stanowią przestrzeń otwartą i ewangelizującą, jest miejscem obecności Zmartwychwstałego, który ją uświęca według planu Ojca” (GE 145).

Podstawą wspólnoty wierzących jest dzielenie się słowem Bożym oraz Eucharystia. Wtedy stajemy się wspólnotą świętą i misyjną, wspólnotą dostrzegającą i dbającą o każdy drobny szczegół (GE 140-146).

- **spotkanie kręgu** – wiemy, że jest raz w miesiącu, że składa się z konkretnych części, że podstawowa praca odbywa się w małżeństwie i rodzinie; zatem spójrzmy przez moment na pewne szczegóły:
 - a) „drobny szczegół”, że do spotkania trzeba się przygotować – nie w ostatniej chwili, ale przez cały miesiąc; uzgadniając ze współmałżonkiem, czym będziemy się dzielić w ramach poszczególnych części.
 - b) „drobny szczegół”, że na spotkanie trzeba przyjść punktualnie – z szacunku do każdego z członków kręgu, w duchu odpowiedzialności i miłości.
 - c) „drobny szczegół”, by słuchać innych z uwagą i otwartością serca, by przedstawione sprawy polecać w modlitwie i przychodzić z pomocą.
- **Dzień Wspólnoty** – wiemy, że są cztery razy w roku (21 X i 9 XII 2018; 17 III i 12 V 2019); celem tych spotkań jest doświadczenie wspólnoty żywego Kościoła oraz jedności w różnorodności wspólnot naszego Ruchu, wszak jest to okazja do spotkania dzieci, młodzieży, studentów, osób życia konsekrowanego, kapłanów i rodzin; zatem spójrzmy przez moment na pewne szczegóły:
 - a) „drobny szczegół”, że Dzień Wspólnoty ma swoją dynamikę, poszczególne elementy i warto uczestniczyć w nim od początku do końca.
 - b) „drobny szczegół”, by zapytać kogoś, kto może dawno nie uczestniczył w takim dniu, czy się wybiera i zaproponować mu wspólny wyjazd.
 - c) „drobny szczegół”, by w tym dniu uczestniczyć czynnie poprzez włączenie się w śpiew, liturgię, zaparzenie kawy, przygotowanie czy posprzątanie sali.
- **nasze małżeństwo i rodzina** – jak te „drobne szczegóły” wyglądają w naszych małżeństwach i rodzinach, czy dotyczą naszej codzienności? – może zapomnieliśmy o podziękowaniach za dobry obiad, może o podaniu kubka z herbatą, może wyręczenia w pracach domowych, może..., czy pamiętamy, że jesteśmy dla siebie nawzajem darem, jaki Bóg nam ofiarował na drodze do świętości? (por. GE 141).

małżeństwo – „drobny szczegół” –

rodzina – „drobny szczegół” –

krąg – „drobny szczegół” –

Dzień Wspólnoty – „drobny szczegół” –

5/ W nieustannej modlitwie

„Święty jest osobą o duchu modlitewnym, potrzebującą komunikacji z Bogiem. To człowiek, który (...) pośród swych wysiłków i dawania siebie innym, tęskni za Bogiem, wykracza poza swoje ograniczenia, oddając chwałę Bogu oraz poszerza swoje granice w kontemplacji Pana” (GE 147).

W naszym codziennym życiu konieczne jest poświęcenie pewnego czasu tylko Panu Bogu, w samotności z Nim, w milczeniu, w postawie adoracji i zasłuchania (GE 147-157). Wiele z zobowiązań Domowego Kościoła dotyczy modlitwy, stąd istotne, byśmy stale odkrywali jej głębię.

- **modlitwa osobista, czyli Namiot Spotkania to czas** słuchania łagodnego głosu Pana, rozbrzmiewającego w milczeniu; czas nieustannego uczenia się od Mistrza, bo jeśli Go najpierw nie słuchamy, wtedy wszystkie nasze słowa będą tylko zgiełkiem, który niczemu nie służy (por. GE 150).
- **modlitwa to czas** spoglądania na historię swojego życia, zobaczenia dobrodziejstw otrzymanych od Pana i odnajdywania w nich miłosierdzia Bożego (por. GE 153).
- **modlitwa to nie ucieczka od świata** – nie ma nas oddzielać od rzeczywistości zewnętrznej, ale ją przenikać; nie ma nas oddalać od najbliższych, ale do nich zbliżać, nie ma nam zabierać czasu, ale ma nas uczyć dawać swój czas innym, dawać innym siebie, w sposób rozeznany i otrzymany od Pana (por. GE 104); „Nie jest zdrowe miłowanie milczenia i unikanie spotkania z drugim, pragnienie odpoczynku i odrzucanie działalności, szukanie modlitwy i umniejszanie posługi. (...) Jesteśmy powołani do życia kontemplacją pośród działania i uświęcamy się w odpowiedzialnym i hojnym wypełnianiu naszej misji” (GE 26).
- **podejmowanie osobistych zobowiązań modlitewnych**, np. duchowa adopcja dziecka poczętego, duchowa adopcja kapłana, różaniec rodziców za dzieci – te dodatkowe zobowiązania nie mogą spowodować zaniedbania zobowiązań Domowego Kościoła, czyli niewłaściwą praktyką byłby brak modlitwy małżeńskiej czy rodzinnej, a podjęcie kolejnego zobowiązania osobistego.
- **wstawiennictwo za innych w modlitwie** – to wyraz naszego braterskiego zaangażowania i realizacja przykazania miłości, stąd w naszej modlitwie pamiętajmy zarówno o naszych bliskich, jak i tych, którzy służą Kościołowi, Ruchowi oraz Ojczyźnie; szczególną okazją do tego może być modlitwa małżeńska i rodzinna – warto o jej czasie i formie rozmawiać ze współmałżonkiem oraz z dziećmi, by każdy chętnie na nią przychodził i w nią się włączał, a nie czuł przymusu bądź zniechęcenia.
- **spotkanie z Jezusem w Piśmie Świętym, które powinno prowadzić do Eucharystii** – w pierwszych numerach „Domowego Kościoła. Listu do wspólnot rodzinnych” redagowanych przez ks. F. Blachnickiego znajdują się materiały dotyczące tzw. „słowa życia” – Założyciel proponował, by rodzina w niedzielne popołudnie podzieliła się tym, co odkryła w tekście ewangelii, a następnie wybrała słowo/zdanie, którym będzie żyła w kolejnym tygodniu; do tego słowa można wracać w czasie wieczornej modlitwy rodzinnej i zastanawiać się, jak udaje się je wcielić w życie.
- **przyjęcie Chrystusa jako Pana i Zbawiciela** – „kiedy przyjmujemy Go w Komunii św., odnawiamy nasze przymierze z Nim i pozwalamy Mu na coraz pełniejsze wypełnianie Jego przemieniającego działania” (GE 156); na ile w naszych sercach jest świadomość, że nie tylko w czasie rekolekcji ewangelizacyjnych czy w czwartym dniu rekolekcji I stopnia, ale za każdym razem, gdy przyjmujemy Komunię Świętą, to przyjmujemy Chrystusa jako Pana i Zbawiciela?; pamiętając o tym, każdą Eucharystię będziemy przeżywać jako źródło i szczyt naszego życia.
- **przygotowanie siebie i dzieci do przeżywania Eucharystii** – w tym miejscu zachęcamy do wyobrażenia sobie sytuacji, w której zostaliśmy zaproszeni na audiencję prywatną do Ojca Świętego czy na spotkanie w pałacu prezydenckim; jaki strój założę?, jak wcześnie wyjdę z domu?, jak przygotuję swoje dzieci?, czy pozwolę im na zabranie zabawek, jedzenia?; czyż spotkanie z Chrystusem nie ma większej rangi niż spotkanie z papieżem czy prezydentem?

postanowienia dotyczące modlitwy

.....

Droga Wspólnota!

Może ktoś po przeczytaniu tego listu dojdzie do wniosku, że jest on taki zwykły, mówiący o codziennych, czasami bardzo prostych sprawach. Taki był zamysł, by po 45. latach od pierwszych rekolekcji dla rodzin zatrzymać się nad tym, z czym się zmagamy każdego dnia. Na tym też polega nasza droga do świętości składająca się z drobnych szczegółów, małych gestów, o których niekiedy zapominamy. Czas potraktować wezwanie do świętości na serio! Czas na świętość w codzienności!

„Nie bój się świętości. Nie odbierze ci ona sił, życia ani radości. (...) Nie lękaj się dążyć wyżej, dać się miłować i wyzwolić przez Boga. Nie bój się pozwolić, aby cię prowadził Duch Święty. Świętość nie czyni cię mniej ludzkim, ponieważ jest spotkaniem twojej słabości z siłą łaski. W głębi, jak powiedział Leon Bloy, w życiu «istnieje tylko jeden smutek, nie być świętym»” (GE 32 i 34).

Chrystusie Sługo, zmiłuj się nad nami!
Niepokalana Matko Kościoła, módl się za nami!
Czcigodny Sługo Boży ks. Franciszku, wstawiaj się za nami!

W imieniu kręgu centralnego Domowego Kościoła:
Katarzyna i Paweł Maciejewscy
para krajowa DK

ks. Tomasz Opaliński
moderator krajowy DK

Ważne daty w planie pracy Ruchu

Podsumowanie pracy rocznej DK 2018 – Częstochowa – 7-9 IX 2018 r.
Pielgrzymka KWC – Poznań – 29 IX 2018 r.
Kongregacja Diakonii – Krościenko – 16-18 XI 2018 r.
Dni wspólnoty Ruchu Światło-Życie – 21 X, 9 XII 2018 r., 17 III, 12 V 2019 r.
Dni wspólnoty diakonii diecezjalnych (DWDD) – 24 XI 2018 r., 30 III 2019 r.
Niepokalane Poczęcie NMP – Święto patronalne Ruchu Światło-Życie – 8 XII 2018 r.
Niedziela Świętej Rodziny – Święto patronalne Domowego Kościoła – 30 XII 2018 r.
Spotkanie odpowiedzialnych Domowego Kościoła – Góra Św. Anny – 18-20 I 2019 r.
Kongregacja Odpowiedzialnych – Częstochowa – 22-24 II 2019 r.
Centralna Oaza Matka – Krościenko – 7-10 VI 2019 r.
Pielgrzymka Domowego Kościoła do Kalisza – 18 V 2019 r.
Podsumowanie pracy rocznej DK 2019 – Rzeszów – 13-15 IX 2019 r.

Rekolekcje dla par diecezjalnych – Brochów – 5-7 X 2018 r.

Rekolekcje dla par rejonowych:

Filia pelplińska – Gniezno – 14-16 IX 2018 r.
Filia poznańska – Rościno – 21-23 IX 2018 r.
Filia lubelska – Nałęczów – 28-30 IX 2018 r.
Filia krakowska – Krościenko n/D. – 28-30 IX 2018 r.
Filia warszawska – Brańszczyk n. Bugiem – 5-7 X 2018 r.
Filia śląska – Częstochowa – 12-14 X 2018 r.

(jeśli któreś z par rejonowych nie pasuje pojechać na rekolekcje ze swoją filią, może pojechać z inną)

Rekolekcje dla wszystkich kapłanów – Krościenko – 26-29 XI 2018 r.